

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 260/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **MAJAMIT, s.r.o.**, Braneckého 14, Trenčín, IČO 36 784 991, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Marek Doktor, s. r. o., Legionárska 7735/31B, Trenčín, proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 32Cb/89/2012-353 z 28. marca 2018, rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26Cob/64/2018-450 z 13. júna 2019 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/13/2022 zo 14. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 32Cb/89/2012 sa sťažovateľka podanou žalobou domáhala proti Národnému poľnohospodárskemu a potravinárskemu centru (ďalej len „žalovaný“) zaplatať 26 526,62 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Svoj nárok odôvodnila tým, že žalovaný v období od 1. septembra 2011 do 10. februára 2012 bezdôvodne užíval nehnuteľnosti v jej vlastníctve.

3. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom okresný súd zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania (I. výrok), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 89,30 eur spolu

s príslušenstvom (II. výrok), vo zvyšnej časti žalobu sťažovateľky zamietol (III. výrok) a žalovanému priznal nárok náhradu trov konania v rozsahu 99,32 % (IV. výrok).

3.1. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že sťažovateľka ako prenajímateľ uzavrela 1. februára 2011 so žalovaným ako nájomcom nájomnú zmluvu, ktorej predmetom bol prenájom nehnuteľností podľa zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 504/2003 Z. z.“) zapísaných na [REDAKOVANÉ], a to na poľnohospodársky účel, resp. účel poľnohospodárskej výroby slúžiacej pre vlastnú potrebu žalovaného vo vzťahu k vedecko-výskumnej a vývojovej činnosti a špeciálnemu poradenstvu nájomcu v oblasti chovu zvierat v Slovenskej republike ako základných verejnoprospešných činností a predmetov činností daných jeho zriaďovacou listinou. Výška nájomného bola stanovená na sumu 200 eur po dobu trvania nájomného vzťahu, ktorá bola dohodnutá na dobu určitú s účinnosťou od 1. februára 2011 do 31. augusta 2011. Súd posudzoval platnosť predmetnej nájomnej zmluvy ako predbežnú otázku, pričom dospel k záveru, že zmluva bola uzavretá platne na dobu neurčitú. Pri určení hodnoty nehnuteľností vychádzal zo znaleckého posudku č. 1/2014 ustanoveného súdneho znalca Ing. Miklu, ktorý pri stanovení hodnoty sporných pozemkov vzal do úvahy ich skutočné využitie na poľnohospodárske účely. Znalecké posudky predložené v konaní sťažovateľkou vyhodnotil ako nepodstatné, pretože žiaden z posudkov nezohľadňoval hospodárske využitie pozemkov. Priznal sťažovateľke za požadované obdobie od 1. septembra 2011 do 10. februára 2012 nájomné v sume 89,30 eur, vychádzajúc z ceny dohodnutého nájomného v sume 200 eur.

4. O odvolaní sťažovateľky krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu v napadnutom treťom a štvrtom výroku potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o platnom dojednaní nájomnej zmluvy, ale zastával názor, že daná zmluva je absolútne neplatná pre rozpor s právnou úpravou o minimálnej dobe nájmu (5 rokov). Okresný súd mal preto priznať sťažovateľke plnenie z titulu bezdôvodného obohatenia, a nie dlžného nájomného. Stotožnil sa však s okresným súdom, ktorý pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo znaleckého posudku Ing. Miklu zohľadňujúceho poľnohospodárske využitie pozemkov. Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľky, ktorá sa domáhala určenia výšky bezdôvodného obohatenia, vychádzajúc zo všeobecnej hodnoty pozemkov, keďže nezohľadňovala špecifické postavenie žalovaného (nepodnikateľský subjekt) a špecifický predmet jeho činnosti (vykonávanie poľnohospodárskej výskumnej činnosti).

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľky zamietol podľa § 448 CSP a žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

6.1. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 421 ods. 1 CSP najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľka sformulovala tri dovolacie otázky. K prvej z nich v znení „či v prípade, ak zákon č. 504/2003 (resp. vo všeobecnosti akýkoľvek všeobecne záväzný právny predpis) stanovuje výšku nájomného za užívanie sporných pozemkov, je možné na jeho základe takto stanovenú výšku nájomného považovať za výšku bezdôvodného obohatenia, ak dochádza k ich užívaniu bez právneho dôvodu (bez platnej zmluvy)?“, najvyšší súd uviedol, že táto otázka

nesplňa kritériá stanovené pre prípustnú dovoláciu otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. Namietaným právnym posúdením veci sa odvolací súd neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Sťažovateľkou uvádzané rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/296/2008 sa týka odlišných skutkových okolností, než ktoré boli predmetom posudzovanej veci z hľadiska užívania poľnohospodárskych nehnuteľností žalovaným na špecifické (vedecko-výskumné) poľnohospodárske účely. Napriek uvedenému dovolací súd z podstaty danej otázky a celkovej dovolacej argumentácie sťažovateľky vyabstrahoval pre meritórny dovolací prieskum prípustnú právnu otázku, ktorá dosiaľ nebola dovolacím súdom vyriešená, a to „či v konkrétnych okolnostiach danej veci došlo k správne právnemu posúdeniu výšky bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného užívaním poľnohospodárskych nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu na špecifické poľnohospodárske účely, s použitím zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vo väzbe na ust. § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka“. Podľa názoru najvyššieho súdu odvolací súd správne pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia zohľadnil charakter pozemkov ako poľnohospodárskych nehnuteľností z hľadiska úpravy v zákone č. 504/2003 Z. z. a ich skutočné užívanie, a nie to, ako sú tieto formálne evidované v katastri nehnuteľností. Na zásadnú právnu otázku najvyšší súd odpovedal tak, že súd pri posúdení výšky bezdôvodného obohatenia vzniknutého užívaním pozemkov bez uzatvorenej nájomnej zmluvy, resp. bez existencie iného právneho dôvodu ich užívania, má vždy prihliadať na konkrétne okolnosti danej veci. V situácii, ak bezdôvodné obohatenie vzniklo na strane subjektu, ktorý má na predmetných pozemkoch vybudovaný areál (štátneho) výskumného ústavu a tieto nehnuteľnosti aj reálne využíva na verejnoprospešnú činnosť týkajúcu sa poľnohospodárskej výskumno-vývojovej a s tým spojenej poľnohospodárskej výrobnjej činnosti, potom ide o užívanie poľnohospodárskych nehnuteľností vo vlastníctve sťažovateľky na poľnohospodárske účely. V takom prípade boli vo vzťahu k posúdeniu výšky bezdôvodného obohatenia splnené podmienky pre primeranú aplikáciu zákona č. 504/2003 Z. z. vo väzbe na § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

6.2. Ďalšie dve sťažovateľkou vymedzené dovolacie otázky v znení, „či zákon č. 504/2003 je právnym predpisom, ktorý stanovuje výšku bezdôvodného obohatenia pre prípad užívania sporných pozemkov bez právneho dôvodu (bez platnej zmluvy)“ a „či zákon č. 504/2003 je právnym predpisom, ktorý stanovuje výšku nájomného pre prípad užívania sporných pozemkov na základe nájomnej zmluvy“, najvyšší súd vyhodnotil ako otázky hypotetické, ktoré nespĺňajú kritériá vyplývajúce z § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti atakuje napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, pričom namieta, že za obmedzenie práva užívať majetok v jej vlastníctve a nakladať s ním jej bola priznaná neprimerane nízka náhrada, čím došlo k zásahu jej základného práva vlastniť majetok. S poukazom na judikatúru najvyššieho súdu tvrdí, že pri určení obvyklej (trhovej) hodnoty nájmu príslušných nehnuteľností bolo potrebné vychádzať zo všeobecnej hodnoty týchto nehnuteľností určenej podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov. Napriek tomu, že sporné pozemky užívané žalovaným sú evidované na liste vlastníctva ako zastavaná plocha a nádvorie, resp. záhrada,

konajúce sudy úplne nepochopiteľne vychádzali pri určení výšky bezdôvodného obohatenia z toho, že ide o poľnohospodárske pozemky. V tejto súvislosti rozporuje prijatý záver konajúcich súdov, že pri rozhodovaní o rozsahu bezdôvodného obohatenia bolo potrebné zohľadniť účel, na ktorý boli sporné pozemky žalovaným užívané. Správne mali sudy vychádzať zo všeobecnej hodnoty predmetných pozemkov, ktorá bola určená dvomi znaleckými posudkami predloženými v konaní sťažovateľkou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu:

8. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

9. Z ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom. Ústavný súd preto konštatuje absenciu svojej právomoci na preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu.

10. Obdobne ústavný súd vyhodnotil aj tú časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Sťažovateľka totiž proti nemu podala dovolanie, ktoré bolo napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu meritórne prejednané a ako nedôvodné zamietnuté podľa § 448 CSP, čo vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne sa zaoberať predmetnou časťou ústavnej sťažnosti (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 568/2021).

11. Vzhľadom na uplatnenie princípu subsidiarity ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu:

12. Ústavný súd v prvom rade podotýka, že sťažovateľka sa v ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia len svojich práv hmotnoprávneho charakteru, a to základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku garantovaného čl. 1 dodatkového protokolu bez toho, aby namietala aj porušenie ústavnoprocených princíпов vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na uvedenú skutočnosť prihliadol, avšak v záujme materiálnoprávnej ochrany práv sťažovateľky posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj cez dodržanie procesných zásad spravodlivého procesu, ktoré sa v konaní pred všeobecným súdom môžu v konečnom dôsledku odraziť aj v zachovaní hmotnoprávnych práv (obdobne I. ÚS 111/2018).

13. Zo stabilnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu síce vyplýva, že plne rešpektuje rozhodovací priestor najvyššieho súdu vrátane jeho kompetencie ústavne konformným spôsobom vymedziť

si prípustnosť a spôsob rozhodovania o dovolaní (II. ÚS 398/08, I. ÚS 18/2020), no len pokiaľ neprekročí ústavné štandardy (I. ÚS 17/01). Konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch nie je vyňaté z rámca ústavnoprávnych princípov, preto ústavný súd musí dbať na to, aby boli dodržané záruky spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby interpretácia prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov nebola svojvoľná, ani formalistická a aby bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

14. Vychádzajúc z uvedených hľadísk, ústavný súd sa s prihliadnutím na svoje postavenie ochrancu ústavnosti zameral na posúdenie, či napadnutý rozsudok najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania sťažovateľky spĺňa atribúty ústavne akceptovateľného rozhodnutia. Po dôkladnom oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanej veci nezistil.

15. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v nesúhlase sťažovateľky so stanovením rozsahu (výšky) bezdôvodného obohatenia vzniknutého užívaním pozemkov v jej vlastníctve žalovaným bez právneho dôvodu. Formuluje výhrady k záveru konajúcich súdov, ktoré pri rozhodovaní vychádzali z účelu, na ktorý boli sporné pozemky žalovaným využívané, zohľadňujúc taktiež jeho špecifické postavenie ako štátnej príspevkovej organizácie zriadenej na vykonávanie poľnohospodárskej a výskumnej činnosti. Sťažovateľka je presvedčená, že pri určení výšky bezdôvodného obohatenia mali sudy vychádzať zo všeobecnej hodnoty pozemkov s prihliadnutím na ich charakter v zmysle zápisu v evidencii katastra nehnuteľností.

16. Z takto prezentovanej sťažnostnej argumentácie je zrejmé, že ide len o vyjadrenie nespokojnosti a pokračujúcu polemiku sťažovateľky s právnymi závermi konajúcich súdov, ku ktorým dospeli pri posúdení jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľka pritom v ústavnej sťažnosti adresne nekonfrontuje udržateľnosť záverov najvyššieho súdu, skôr opakuje svoje skoršie argumenty s tým, že od ústavného súdu očakáva prehodnotenie týchto prijatých záverov. Ústavný súd však tým stavia do role ďalšej (štvrtej) súdnej inštancie, ktorá mu, ako je už z uvedeného zrejmé, neprináleží.

17. Po dôkladnom oboznámení sa s dôvodmi napadnutého rozsudku ústavný súd konštatuje, že závery, na ktorých najvyšší súd založil svoje rozhodnutie, nemožno hodnotiť ako arbitrárne či ústavne neudržateľné. Práve naopak, podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľky, ktorými odôvodňovala nesprávnosť právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 CSP, presadzujúc pritom materiálny prístup pri posúdení prípustnosti dovolania. Najvyšší súd prihliadol na celkovú podstatu dovolacej argumentácie sťažovateľky vo väzbe na vymedzené dovolacie otázky a precízne zodpovedal všetky relevantné námietky, ktoré vyvstali v súvislosti s určením rozsahu bezdôvodného obohatenia vzniknutého užívaním pozemkov vo vlastníctve sťažovateľky zo strany žalovaného bez právneho dôvodu. Dospel pritom k záveru, že odvolací súd (v spojení s okresným súdom) správne vyriešil zásadnú právnu otázku rozsahu bezdôvodného obohatenia, keď, vychádzajúc zo znaleckého posudku č.1/2014, zohľadnil charakter pozemkov ako poľnohospodárskych nehnuteľností z hľadiska úpravy v zákone č. 504/2003 Z. z. a ich reálne využitie, a nie to, ako boli tieto pozemky formálne evidované v katastri nehnuteľností. Najvyšší súd v tejto súvislosti zrozumiteľne vysvetlil, že výška bezdôvodného obohatenia nezodpovedá strate,

ktorú „utrpeľa“ sťažovateľka (tým, že v rozhodnej dobe nemohla prenajať nehnuteľnosti za všeobecnú obvyklú trhovú cenu nájomného v danom mieste a čase), ale v plnení, ktoré nemusel vynaložiť žalovaný, ak by predmetné nehnuteľnosti využíval spôsobom a za podmienok (platnej nájomnej zmluvy) vyplývajúcich zo zákona č. 504/2003 Z. z. Bolo teda dôvodné prihliadnuť na charakter právneho vzťahu, ktorý sporové strany mienili (hoc po posúdení súdmi vo výsledku neplatnou) nájomnou zmluvou založiť, a to bol nájom pozemkov na poľnohospodárske účely.

18. Aj konštantná súdna prax vychádza z toho, že bezdôvodné obohatenie je v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka konštruované ako záväzkový vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil, a tým, na úkor koho sa niekto obohatil. Bezdôvodné obohatenie je v § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka konštruované ako predmet plnenia, ktorý sa má vydať (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/21/2021). V prípade neplatnej nájomnej zmluvy tak spočíva obohatenie prenajímateľa v prijatých platbách nájomného a obohatenie nájomcu v tom, že užíval cudziu vec, pričom na rozdiel od prenajímateľa, ktorý je povinný vrátiť zinkasované nájomné, nájomca nie je schopný spotrebované plnenie v podobe výkonu práva nájmu vrátiť. Je preto povinný vrátiť bezdôvodné obohatenie v peňažnej forme.

19. Pokiaľ ide spornú otázku rozsahu bezdôvodného obohatenia vzniknutého užívaním veci bez právneho dôvodu, ústavný súd poukazuje na podporu správnosti záverov dovolacieho súdu aj na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Českej republiky, podľa ktorej výška bezdôvodného obohatenia v takom prípade zodpovedá sume, *«ktorú by nájomca bol za bežných okolností povinný plniť podľa platnej nájomnej zmluvy; dôvodne sa táto náhrada porovnáva s obvyklou výškou nájomného. Aby mohlo ísť o sumu skutočne „obvyklú“ vzhľadom k porovnávanému stavu, je nepochybné, že pri porovnaní musí byť rešpektované tak posudzované miesto a obdobie, ako aj charakter, stav i spôsob užívania konkrétnej veci.»* (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1207/2007 z 31. decembra 2009).

20. Ak preto najvyšší súd uzavrel, že pri stanovení rozsahu bezdôvodného obohatenia bolo v danom prípade potrebné primerane aplikovať zákon č. 504/2003 Z. z., zohľadňujúc spôsob reálneho využitia sporných pozemkov žalovaným, od čoho sa odvíjalo ocenenie užívacieho práva žalovaného (hodnota nájomného za užívanie poľnohospodárskej pôdy), ústavný súd nepovažuje tento záver za ústavne neakceptovateľný či nekonformný. Keďže ústavný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. Vo vzťahu k tej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie čl. 20 ods. 4 ústavy upravujúceho ústavné podmienky vyvlastnenia alebo núteného obmedzenia vlastníckeho práva, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka porušenie daného článku ústavy v ústavnej sťažnosti nielenže neodôvodnila, ale v rámci svojej argumentácie ho ani nespomenula. S ohľadom na jeho obsah pritom ústavný súd ani nevzhladol žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a porušením predmetného článku ústavy. Aj v tejto časti preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. V závere ústavný súd už len dodáva, že ústavná sťažnosť obsahuje taktiež formálny nedostatok v podobe odkazu na ustanovenia v súčasnosti už zrušeného zákona Národnej rady Slovenskej

republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. Platným a účinným právnym predpisom upravujúcim konanie pred ústavným súdom je totiž počnúc 15. novembrom 2018 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. mája 2024

Miloš Maďar
predseda senátu